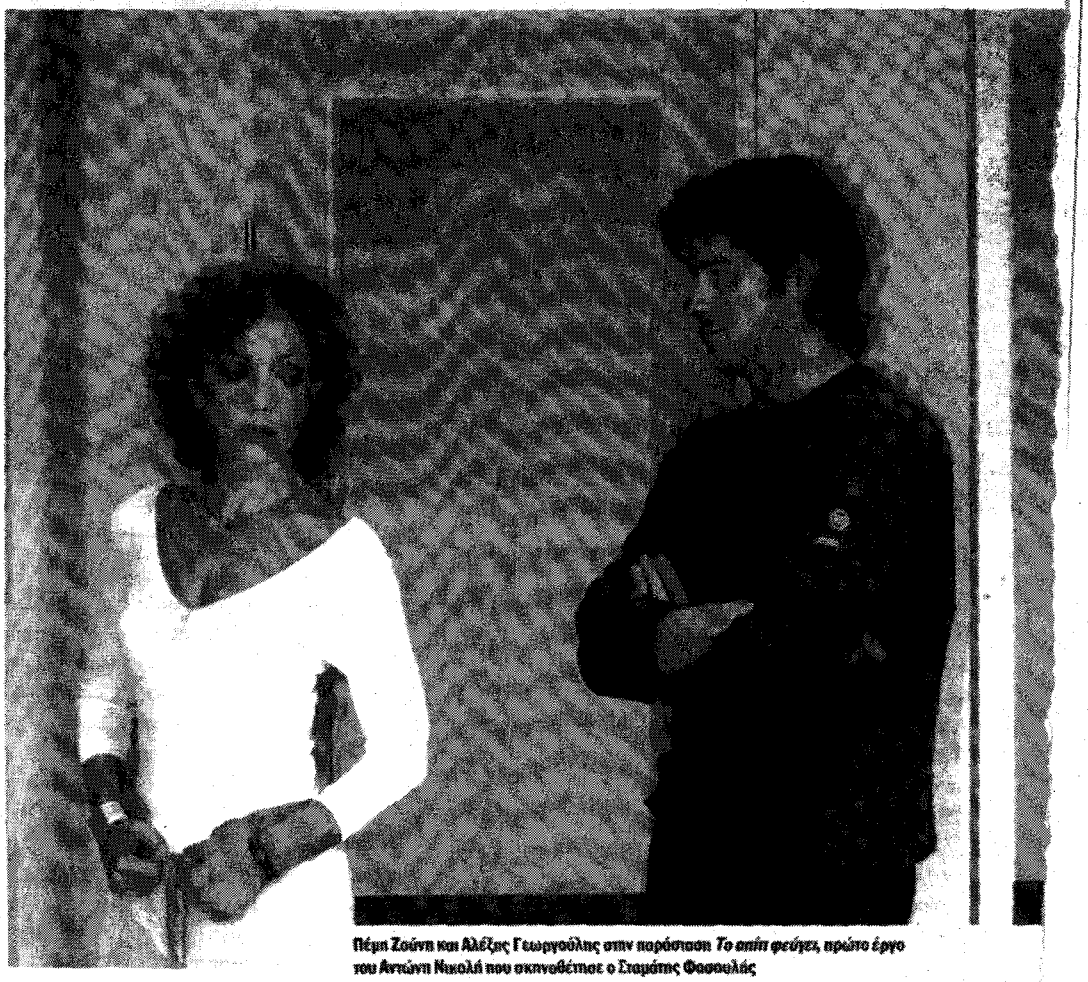
Νέον έργον

Ένα ζευγάρι αστών 45-50 χρόνων *σε κρίση*, ένας τριαντάρης χωρίς αναστολές, διατεθειμένος για τα πάντα, που ανατρέπει την ισορροπία στη ζωή τους, μια μαχαιρωμένη Λευκορωσίδα στο υπόγειο (φόνος ή αυτοκτονία;). Το έργο του πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα Αντώνη Νικολή φιλοδοξεί να συνδυάσει πολλαπλά επίπεδα. Καλλιεργεί το σασπένς μιας αστυνομικής ίντριγκας, περιγράφει κωδικοποιημένα προβλήματα πολυετών σχέσεων και επιχειρεί να διεισδύσει στην υπαρξιακή αγωνία των ηρώων του. Και ιδιαίτερα στη διαταραγμένη ψυχοσύνθεση του συζύγου, ενός φευγάτου, *νευρωτικού ανθρώπου* ο οποίος πανικοβάλλεται μπροστά στο πέρασμα του χρόνου και, αντιδρώντας σπασμωδικά, αρχίζει ν΄ αλλάζει ολόκληρο το σπίτι, νομίζοντας ότι θα αλλάξει, αν όχι τον κόσμο, τουλάχιστον τον εαυτό του.

Μέσα από αυτή τη σουρεαλιστική συνθήκη προκύπτει ο τίτλος *Το σπίτι φεύγει*, ένα κείμενο στο οποίο ο Σταμάτης Φασουλής υπήρξε –το λιγότερο– συνδημιουργός. Πέρα από τη συνεχή καθοδήγηση του στη συγγραφή του, η ίδια η ερμηνεία του ήταν το σημαντικότερο στοιχείο αλλά και η παγίδα της παράστασης. Χιούμορ, παύσεις, συγκίνηση, μουσικότητα, ποιητικός ρεαλισμός, κέντημα στη λεπτομέρεια, αναδύθηκαν και πάλι στη σκηνή καλύπτοντας έντεχνα πολλές από τις αδυναμίες της. Όχι όμως όλες.

Ο Αντώνης Νικολής υπόσχεται να κατακτήσει μια θέση στη σύγχρονη εγχώρια δραματουργία – γεγονός που διέκρινε ο σκηνοθέτης, ο οποίος, εξάλλου, υποστηρίζει από θέση τους νέους έλληνες συγγραφείς (Ακρίτα, Ρέππας - Παπαθανασίου, Χρηστίδης). Στην προκειμένη περίπτωση είχε ακόμη ένα δέλεαρ: ο κεντρικός ρόλος είναι «κομμένος και ραμμένος» στα μέτρα του. Ίσως γι' αυτό η σκηνοθεσία περιορίστηκε στην ανάδειξη ενός και μόνου χαρακτήρα, αρκέστηκε σε οικείες λύσεις και δεν αποπειράθηκε μια, ίσως, ανατρεπτική προσέγγιση. Αν κάτι αξιοποιήθηκε στο έπακρο είναι οι κωμικοτραγικοί ελλειπτικοί διάλογοι όπου υπονοούνται πολύ περισσότερα απ' όσα λέγονται.

Βέβαια το ίδιο το έργο σημαδοδοτείται από την απειρία του συγγραφέα: ανεπαρκής δόμηση της έξυπνης ιδέας του, σασπένς που μένει ανεκμετάλλευτο, μια σειρά από χάσματα ή περιττές ανακυκλώσεις, ένας ισχνός επίλογος. Η Πέμη Ζούνη υποστηρίζει όσο καλύτερα μπορεί την ανικανοποίητη γυναίκα που «το τηλέφωνο έχει γίνει προέκταση του χεριού της» ή, μάλλον, εκτόνωση της εσωτερικής της αύγκρουσης. Ο Αλέξης Γεωργούλης, α' ένα ρόλο χωρίς ιδιαίτερες αξιώσεις, πείθει ως πρωτόγονο αντικείμενο του ερωτικού πόθου. Τα σκηνικά - κοστούμια δεν είναι από τις πιο καλές στιγμές του Γιώργου Πάτσα.

Πέμη Ζούνη και Αλέξης Γεωργούλης στην παράσταση *Το σπίτι φεύγει*, πρώτο έργο του Αντώνη Νικολή που σκηνοθέτησε ο Σταμάτης Φασουλής

*** *Το σπίτι φεύγει* του Αντώνη Νικολή, σε σκηνοθεσία Σταμάτη Φασουλή. Παίζουν: Σταμάτης Φασουλής, Πέμη Ζούνη, Αλέξης Γεωργούλης. Θέατρο Δημήτρης Χορν, Αμερικής 10, τηλ. 210 3612500.**